

Et Levnetsløb.

Fremfat i Vers

af

en 66aarig Kone.

Priis: 4 Skilling.

Christiania.

Forlagt af C. Olberg.

1854.

V box 15: 431

Mel. Væe mig, at jeg saa mangenlund.

I Aaret syttenhundrede
Otte og firhundstyve,
I Marts den fem og tyvende
Til Verden jeg indstiger;
Med Møte og til stor Uro
For min' Forældre, Far og Mor,
Jeg Tvillinger tillige.

Nu har jeg tænkt i nogle Aar
Jeg vil en Sang udføre,
Som udi mine Tanker staar.
Jeg haver Modgang prøvet;
Thi der jeg nu var tyve Aar,
Da drak jeg Sorgens første Skaal:
Min Moder fra mig døde.

Ja Søskende vi vare ni
Alt hos vor gamle Fader,
Den tiende Gud tog til sig.
Derpaa jeg nu vil haabe,
Vi samles skal i Engle-Chor,
Hvor Glæden bliver altid stor
Blandt hellig' Engle-Stare.

Jeg siden Modgang har udstaa't,
Som mig monn' Sorg paaføre:
Jeg laae ved Sengen fire Aar,
Jeg fældte mange Taarer;
Det lange Dage var for mig,
Og Natten endnu længere;
Jeg ventede' efter Morgen.

Jeg laa og bad saa inderlig:
O du, Alnaadens Fader!
Forbarne dig nu over mig
Og lindre paa min Plage;
Lad mig ei her en Krobling gaae,
Saa Andre mig til Spot kan faae,
Det bliver tunge Dage.

Jeg havde mig en Ven saa huld
Indgravet i mit Hjerte;
Men han blev af stor Svighed fuld,
Der jeg laa i stor Smerte.
Han tænkte du ei Bedring saae
Derfor jeg dig forlade maae;
Det gjorde mig stor Smerte.

Jeg meer derom ei sig vil,
Maaffe at Gud ei havde
Behag i vores Venstabs Baand,
Han vilde det forandre.
Derfor han da mig give til,
Det Laalmod som da hørte til,
Skjøndt jeg det maatte drage.

Jeg var af alle reent forladt,
Og ingen vil mig kjende;
Saa ledig er det med os sat,
Naar Lykken fra os vende.
Ja Venner er der ganske faa,
Som man nu her kan lide paa;
Det seer du selv, o Herred.

Naar Lykken den tilhaande gaer,
Da har man Venner mange;
Naar Sorg og Sygdom falder paa

Da er der Faa, ham kjender.
Saa håndt har mig og Andre fleer,
Som ud i Nød og Modgang er,
Det kan jeg nu vel sige.

Man kan vel tænke ved sig selv,
Mit Hjerte var i Klemme,
Da tre af mine Brødre kjær,
Jeg aldrig det forglemme,
Da i en Hast de blev rykt ud,
De maatte følge Kongens Bud,
Som dem mod Fienden sender.

Da de nu midt i Striden stod,
Peder hans Navn jeg kalder,
Fem Rugler kom og ham ned slog,
Saa han til Jorden falder;
Der laa han med stor Juk og Bee,
Min Broder Ole kom sik see,
Det var et stort Elende.

Han sagde: Hjerte Broder kjær
Du over mig forbarne,
For mig slet ingen Redning er,
At jeg til Live kommer.
Jeg har stor Smerte i min' Been,
Giv mig et Slag paany igjen,
Saa ender du min Plage.

Min Broder fuld af Angst mon staa,
For Graad ei kunde tale,
Dog brød han ud med disse Ord:
Lad Gud nu dig befale,
Han tage dig nu snart herfra,
Saa faaer du Vrens Krone paa
Blandt hellig Engle-Stare.

Han maatte i Bedrøvelse
Bort fra sin Broder vige;
Dg der han i stor Usfelhed
Paa Marken der at ligge,
Som han i Troppen maatte gaae
Dg mandig imod Fienden slaae
Med et bedrøvet Hjerte.

Vi som i Sorgen hjemme var
Dg disse Bud fik høre,
Tveægget Sværd hug Saar i Saar,
Som hver kan see og høre.
Iser paa mig, som ussel var
Med Jammer baade Nat og Dag
Dg raabte om Forbedring.

Omstider da jeg længe bad,
Saa fandt jeg Raad og Bedring;
Den Naadens Gud, som Livet gav,
Han gav mig Bod og Bedring,
D gid jeg maatte takke dig
Nu her og saa evindeligt
For saadan stor Velgjerning.

Da var jeg ud af Hjertet glad,
Jeg, Krobling, Staven misted;
Men jeg som Duen ene gaaer,
Som søger tørre Kviste;
Hun sidder ei paa grønne Kvist,
Naar hun sin Mage haver mist',
Men kurre maa alene.

Naar det led om en liden Stund,
Gud gav mig Egtemage,
Jeg elsker ham af Hjertens Grund
I alle mine Dage;

Det samme viser han mod mig,
Men det for os var vanskeligt,
Ei Huus, et Hjem vi havde.

Det tungt for os vel falde maa,
Vi maatte ind til Andre.
Vi ofte Skuffer monne faae,
Vi nødes ud at vandre
Fra et Sted til et andet hen,
Jeg græd og bad saamangen Gang:
O Gud! du det forandre.

Det femte Sted vi bode paa
Det stemmest var af alle,
Blandt onde Folk at sammenbo,
Det var en bitter Galde;
For mig det smagte meget suurt,
Jeg ofte bad: forbarm dig Gud,
Giv mig et andet Sæde!

Saa jeg med mine Pøder smaa
Maa ind og ud faa gange,
Dg ei at blive skjældet paa
Som vilde Dyr og Ulve;
Jeg skræktes maa for saadan Lyd,
Ei heller finder anden Fryd
End krybe ind i Huler.

Naar jeg betanker al den Stund,
Hvorudi jeg har levet,
Thi her for os er tungt for Rum,
Vi hid og did har svævet,
Gud giv os Rum i Himlens Chor,
Der finde vi vor Sønnen to,
Gud hjælp os did at komme.

Gud hjælpe alle En og Hver, Na maa
Som efter Huus skal trænge;
Ja slem og ond den kaldes for,
Den maa tilbage kalde;
Ja den, som ikke fristet har,
Han synes vel han lever bra
Dg haver gode Dage,

Min Ungdoms Blomster nu gif bort
I Anger, Sorg og Smerte,
Dg Korsset jeg nu prøve fik
Med et beængstet Hjerter,
Som Hver og En paa mig kan see,
Jeg daglig Korsset med mig bær;
Med Laal jeg det vil bære.

Ja Sorgen følger efter mig,
Som Skyggen med mig følger.
I hvor jeg snor og vender mig
Al Glæde for mig dolger;
Endog jeg trøster mig derved:
Den som Gud revser har han kjær;
Han elsker den han tugter.

Gud glæde mig fuldt vel en Gang,
Naar jeg herfra skal vandre,
Fra denne usle Jammerdal
Dg Verdens lave Hytte,
Jeg bindes maa ved Slaveri,
Som vi nu her maa leve i
Mod Himmeriges Glæder.

Nu boer jeg paa det sjette Sted
Dg paa det Sted jeg haver
Af Gud havt den Betsignelse,
Jeg har et Foster fødet;

Dem alle velkøbt er af Gud,
 De to har fulget Dødens Bud,
 Lever blandt Engle = Skare.

For dem jeg ikke sørge bør,
 Da Gud har dem henkaldet;
 Men jeg har tre, som med mig gaaer,
 For dem jeg Omfarg haver.
 Som Moder jeg i Ansvar staaer,
 Giv jeg med Glæde frem kan gaa
 Og svare, naar Gud raaber.

Gud giv jeg engang kunde faae
 Et Sted, hvor vi kan være
 Indtil vi lægges hen paa Straae
 Og skal til Graven bæres.
 Fornøiet vil jeg leve da
 Og glædeligen gaae herfra,
 Naar Gud mig bort vil kalde.

Den Bise jeg nu digtet har,
 Den er af ringe Stemme;
 Ei Blæk og Pen jeg brugt har,
 Som mange flere Andre.
 Jeg har ei hæftet mig derved
 Jeg daglig ved mit Arbeide
 Har dette nu optænket.

Jeg hermed slutter denne Sang,
 Og gode Venner beder:
 Bespot mig ikke denne Gang,
 Jeg har ei bedre Evne.
 Mit Navn jeg og vil sætte til,
 Om nogen esterspørge vil,
 Med **K. C. D.** det skrives.